

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/527/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6312208630
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6312208630.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a členov senátu JUDr. Jany Novotnej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421 proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 4C/288/2012-216 zo dňa 04.09.2014 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobami vedenými na Okresnom súde v Brezne pod č. k. 4C/288/2012, 4C/299/2012, 4C/303/2012, 4C/304/2012, 4C/308/2012, 4C/311/2012, 4C/315/2012 a 4C/317/2012 doručenými 27.09.2012 sa žalobca domáhal proti žalovanému náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“) z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom okresného súdu, ktorý mal spočívať v tom, že tento rozhodol o žiadostiach o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávky žalobcu po uplynutí zákonnej lehoty a súčasne preskúmaním vecnej správnosti predložených exekučných titulov (rozhodcovských rozsudkov) v rozpore so zákonom.

Žalobou vedenou pod sp. zn. 4C/288/2012 sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 125,- Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 848,- Eur spôsobenej žalobcovi ako oprávnenému okresným súdom v exekučnom konaní proti povinnej C. F. (sp. zn. súdneho exekútora EX 4743/2009), žalobou pod sp. zn. 4C/299/2012 sa domáhal náhrady škody vo výške 125,- Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 346,67 Eur spôsobenej žalobcovi ako oprávnenému okresným súdom v exekučnom konaní proti povinnej C. H. (sp. zn. súdneho exekútora EX 10972/2010), žalobou pod sp. zn. 4C/303/2012 sa domáhal náhrady škody vo výške 125,- Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 357,74 Eur spôsobenej žalobcovi ako oprávnenému okresným súdom v exekučnom konaní proti povinnej C. D. (sp. zn. súdneho exekútora EX 10409/2010), žalobou pod sp. zn. 4C/304/2012 sa domáhal náhrady škody vo výške 125,- Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 359,58 Eur spôsobenej žalobcovi ako oprávnenému okresným súdom v exekučnom konaní proti povinnému H. R. (sp. zn. súdneho exekútora EX 3795/2010), žalobou pod sp. zn. 4C/308/2012 sa domáhal náhrady škody vo výške 125,- Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 368,80 Eur spôsobenej žalobcovi ako oprávnenému okresným súdom v exekučnom konaní proti povinnému K. H. (sp. zn. súdneho exekútora EX 9223/2010), žalobou pod sp. zn. 4C/311/2012 sa domáhal náhrady škody vo výške 125,- Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 372,49 Eur spôsobenej žalobcovi ako oprávnenému okresným súdom v exekučnom konaní proti povinnej C. H. (sp. zn. súdneho exekútora EX 8963/2010), žalobou pod sp. zn. 4C/315/2012 sa domáhal náhrady škody vo výške 125,- Eur a nemajetkovej

ujmy vo výške 372,49 Eur spôsobenej žalobcovi ako oprávnenému okresným súdom v exekučnom konaní proti povinnému M. O. (sp. zn. súdneho exekútora EX 8965/2010) a žalobou pod sp. zn. 4C/317/2012 sa domáhal náhrady škody vo výške 125,- Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 276,60 Eur spôsobenej žalobcovi ako oprávnenému okresným súdom v exekučnom konaní proti povinnej E. F. (sp. zn. súdneho exekútora EX 14414/2010). Okresný súd uznesením č.k. 4C/288/2012-23 z 08.04.2013 rozhodol o spojení vecí vedených pod sp. zn. 4C/288/2012, 4C/299/2012, 4C/303/2012, 4C/304/2012, 4C/308/2012, 4C/311/2012, 4C/315/2012 a 4C/317/2012 na spoločné konanie s tým, že ďalej budú prejednávané pod sp. zn. 4C/288/2012. Následne okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu vo veci samej o náhradu škody a nemajetkovej ujmy a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca vo svojich návrhoch nekonkretizoval, či exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie vydal nezákonné rozhodnutie alebo zvolil nesprávny úradný postup, pričom pre oba prípady, ktoré ako možnosti prichádzajú do úvahy v rámci exekučného konania, platia v otázke vzniku zodpovednosti štátu v citovanom zák. č. 514/2003 Z.z. odlišné pravidlá. Zákon výslovne stanovuje, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Nárok na náhradu škody možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je rozhodnutím tohto orgánu viazaný. Štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup zákon považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (§ 9 zák. č. 514/2003 Z.z.). Z obsahu žalôb napokon dovodil, že žalobca si uplatnil náhradu škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu (zbytočné prietahy, nerozhodnutie v zákonom stanovenej lehote) exekučného súdu v jednotlivých exekučných konaniach, kde žalobca vystupoval ako oprávnený a vymáhal svoje pohľadávky voči svojim dlžníkom z uzavretých úverových zmlúv. Výška škody aj výška nemajetkovej ujmy bola zo strany žalobcu vyčíslovaná vždy ako dôsledok toho, že exekučný súd nedodrжал zákonom stanovenú 15-dňovú lehotu, v ktorej je inak potrebné buď udeliť poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, alebo zamietnuť jeho žiadosť o udelenie poverenia. Po preskúmaní žalobných dôvodov uvedených v žalobách okresný súd konštatoval, že nie je možné žalobám vyhovieť a to už prima facie. Poukázal na to, že podľa žalobca vzniknutá majetková ujma spočíva v účelne vynaložených nákladoch spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávok za obdobie, ktoré podľa žalobcu zbytočne uplynulo medzi doručením žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nich. V prípade každej exekučnej veci vyčíslil žalobca tieto náklady vo výške 125,- Eur. Nemajetkovú ujmu žalobca zdôvodnil svojimi legitímnymi očakávaniami, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky, pričom za adekvátnu náhradu považoval sumu zodpovedajúcu dĺžke času jednotlivých exekučných konaní a dobe zbytočných prietahov súdu, pričom za každý mesiac omeškania považoval za primeranú náhradu vo výške 55,- Eur, resp. za rok náhradu vo výške 660,- Eur. K tvrdenej materiálnej ujme súd konštatoval, že žalobca vyčíslením a charakteristikou účelne vynaložených nákladov mienil vznik skutočnej škody, t.j. ujmy v dôsledku zmenšenia jeho majetku v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za problematické v tomto prípade okresný súd považoval dva aspekty tvrdení žalobcu: 1. vyčíslenie nákladov vo vzťahu ku konkrétnej exekučnej veci a 2. príčinná súvislosť ich vzniku. Pri nákladoch žalobcu celkom zrejme nejde o ich presné vyčíslenie zodpovedajúce skutočnosti v zmysle kauzálnej väzby na tvrdené prietahy v konkrétnom exekučnom konaní, ale len o paušalizovanú sumu vyčíslenú neznámym spôsobom z neznámych východísk hodnôt, bez ohľadu na to, či pri uplatňovaní konkrétneho nároku v exekučnom konaní došlo k prietahom v určitom časovom rozsahu, s určitým počtom potrebných podaní na súd, reakcií na výzvy alebo rozhodnutia súdu, a teda s potrebou konkrétneho množstva a rozsahu administratívnych prác úkonov, výdajov na poštovné a pod. Súd neprijal argumentáciu žalobcu, že by náklady, ktoré vyčíslil, boli priamo spôsobené konaním alebo nekonaním exekučného súdu. Medzi vznikom týchto nákladov, ktoré žalobca uviedol a konaním, resp. nekonaním súdu, nie je žiadna priama súvislosť, ktorú by žalobca vysvetlil a právne zdôvodnil. Zdôvodnenie aj spôsob výpočtu majetkovej škody žalobcu v zmysle návrhov je podľa okresného súdu neprípustné a nemožno mu vyhovieť. Za nedôvodný považoval okresný súd aj nárok žalobcu vo vzťahu ku konkrétnej exekučnej veci a tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu súdu. Poukázal na to, že v prípade, že súd pri žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmava predložený exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, je povinný tak urobiť s ohľadom na jestvujúce právne predpisy (§ 52 a nasl. OZ, zák. č. 244/2002 Z.z., Smernica č. 93/13/EHS). Súd je povinný ex offio podrobiť

rozhodcovský rozsudok skúmaniu aj z hľadiska ochrany spotrebiteľa, pričom prioritná je dôslednosť takéhoto skúmania, nie 15-dňová lehota stanovená na udelenie poverenia. Jej nedodržanie nemôže mať za následok nesprávny úradný postup, ak si súd splnil povinnosť uvedeného riadneho preskúmania exekučného titulu. Súd nepovažoval za dôvodnú ani argumentáciu žalobcu, že v dôsledku takéhoto postupu už nebude možné dlžnú sumu voči dlžníkovi žalovať pred všeobecným súdom a následne ju vymôcť. Ak po preskúmaní rozhodcovského rozsudku súd dospeje k záveru, že ide o vadné rozhodnutie, resp. nespôsobilý exekučný titul, je tým prelomená materiálna právoplatnosť a spôsobilosť byť prekážkou pre riadne sporové konanie pred všeobecným súdom. Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, resp. posudzovanie exekučného titulu, je možné považovať za zákonný postup exekučného súdu. Vo vzťahu k vyčíslenej nemajetkovej ujme okresný súd poukázal na neprípustnú paušalizáciu náhrady. V súvislosti s tvrdením žalobcu o legitímnych očakávaníach a zmarených podnikateľských plánoch a aktivitách súd poukázal na nutnosť postupu podľa § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. Poukázal pritom na povahu navrhovateľa a jeho obchodné praktiky vo vzťahu k spotrebiteľom, ktorým poskytoval úvery (všeobecné podmienky poskytovania úveru boli vopred zostavené, formulárové zmluvy a vopred stanovené zmluvné podmienky), stanovoval neprímeranú odplatu za úver, neprímerane vysoké sankcie za porušenie podmienok splácania, nevýhodné podmienky pri predčasnom splatení úveru, čím zásadným spôsobom sťažil uplatnenie ich spotrebiteľských práv a rozhodovanie sporov presunul na rozhodcovské súdy bez možnosti odmietnuť takúto zmluvnú podmienku spotrebiteľom. Ďalej poukázal na praktiky žalobcu, ktorý ako exekučný titul predkladal enormný počet rozhodcovských rozsudkov spolu s návrhmi na vykonanie exekúcie a žiadosťou súdnych exekútorov na súdy. Nevyhnutné individuálne skúmanie podmienky, za ktorých bolo rozhodcovské konanie medzi účastníkmi zmlúv dojednané, spôsobilo podľa okresného súdu vyššiu časovú náročnosť, potrebu výziev voči žalobcovi na doplnenie listín a v mnohých prípadoch zamietnutie žiadostí s tým, že predmetné rozhodcovské rozsudky neboli uznané ako spôsobilý exekučný titul. Okresný súd vychádzajúc zo zásady, že z nepráva nemôže vzniknúť právo, argumenty žalobcu a uplatnený nárok na náhradu škody i nemajetkovej ujmy považoval za nedôvodný. Z dôvodu hospodárnosti konania súd neskúmal ďalšie okolnosti tvrdené sporovými stranami a ani nevykonával ďalšie dokazovanie vo veci.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V odvolaní poukázal na to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Odvolateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Nebolo podľa neho prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Súd ignoroval jeho žiadosť o zrušenie - odročenie nariadeného pojednávania, žalobca pritom trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Zároveň namietal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Ďalej namietal, že ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu na predloženie písomného vyjadrenia k žalobnému návrhu, súd má rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Žalobca v odvolaní zároveň namietal, že prvostupňový súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o jeho návrhu na prerušenie konania osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal odvolanie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. (1) Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. (2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobca sa podanými žalobami voči žalovanému domáhal zaplataenia vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v exekučných konaniach, pričom nesprávny postup mal spočívať v zamietnutí žiadostí o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty. Žalobca navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnymi exekučnými spismi okresného súdu. Priamo v žalobe žalobca vzniesol námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil žaloby žalovanému na vyjadrenie, podané vyjadrenia žalovaného k žalobám riadne doručil žalobcovi prostredníctvom pošty. Prvostupňový súd účastníkov konania na pojednávanie riadne predvolal, lehota na prípravu na pojednávanie bola zachovaná. Súd na pojednávaní po vykonaní dokazovania vyhlásil rozsudok. Do spisu okresného súdu sú pripojené exekučné spisy 2Er/1414/2010, 2Er/1453/2010 a 2Er/1416/2010. V predmetných exekučných konaniach mala byť žalobcovi podľa tvrdení žalobcu v žalobách nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená žalobcom tvrdená škoda.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu navrhol tento zrušiť s prihliadnutím na jeho argumentáciu uvedenú v odvolaní a s prihliadnutím na ním tvrdené procesné chyby. Vzhľadom na charakter uplatnených odvolacích námietok žalobcu je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V prejednanom prípade je zrejmé, že pravdepodobne z dôvodu predkladania enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne súdy, odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu. Odvolanie žalobcu obsahuje zhrnutie rozličných dôvodov reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia návrhov na začatie konania prvostupňovými súdmi SR v obdobných veciach. Odvolateľ poukazuje na skutočnosť, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania napriek skutočnosti, že termín pojednávania bol zo strany prvostupňového súdu riadne vytyčený a predvolanie na pojednávanie mu bolo riadne a včas doručené. V odvolaní je tak viacero rozporov a protirečení (o.i. na jednej strane odvolateľ tvrdí, že nemal možnosť sa vyjadriť k vyjadreniu žalovaného, na druhej strane tvrdí, že okresný súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, pretože žalovaný sa napriek výzve súdu a doručenému návrhu k veci nevyjadril). Žalobca pripisuje súdu závery, ktoré tento v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevyslovil.

Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie, vrátane napadnutého rozsudku. V plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne odkazuje. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenia právneho predpisu a vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu je v celom rozsahu správny, pretože žalobca nepreukázal ním tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v sporných exekučných konaniach. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi § 212 ods. 1 O.s.p. sa pri posudzovaní veci krajský súd zaoberal len námietkami odvolateľa a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Odvolaciu námietku, že v prejednávaní veci rozhodoval vylúčený sudca, nepovažuje odvolací súd za dôvodnú. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil žalobca na argumentácii, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu bez ďalšieho nie je ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdení žalobcu svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013). Obdobne možno poukázať aj na uznesenie NS SR z 23.06.2013 sp. zn. 7Cdo/141/2013, podľa ktorého „Dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na

súde, ktorý údajne svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z.". Rovnako možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v Českej republike pri zhodnej právnej úprave (napr. uznesenie NS ČR sp. zn. 31Nd/209/2009 zverejnené pod č. 65/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí nevylúčil. Zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenia nadriadeného súdu rozhodujúceho o námietke zaujatosti (13NcC/132/2012 z 09.10.2012, 16NcC/123/2012 z 08.10.2012, 16NcC/146/2012 z 10.10.2012, 17NcC/190/2012 z 12.10.2012, 15NcC/166/2012 z 08.10.2012) boli účastníkom riadne doručené. Iné resp. nové dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolacia námietka žalobcu, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania a vykonaním dokazovania v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, je tiež nedôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie okresný súd doručil právnomu zástupcovi žalobcu riadne (prostredníctvom pošty) a včas (s poskytnutím 5-dňovej zákonnej lehoty na prípravu pojednávania). Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného žalobcu boli splnené zákonné podmienky (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Postupom okresného súdu v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti žalobu konať pred súdom nedošlo ani v procese dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), toto však okrem oboznámenia s návrhmi (žalobami) a písomnými podaniami účastníkov konania pozostávalo len z oboznámenia sa s listinami z exekučných spisov, ktorý ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v návrhoch na začatie konania. Žalobca bol účastníkom uvedených exekučných konaní a obsah exekučných spisov mu je ako účastníkovi konania nepochybne známy. Iné dokazovanie okresný súd nevykonal. Žalobcovi boli doručené vyjadrenia žalovaného k žalobnému návrhu, pričom žalobca mal dostatok času pred súdnym pojednávaním oboznámiť sa so skutkovými a právnymi tvrdeniami žalovaného. Zákonným postupom okresného súdu nemožno dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom, k odňatiu možnosti žalobu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že okresný súd bol povinný pred rozhodnutím vo veci samej rozhodnúť o žalobcom podanom návrhu na prerušenie konania, túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Z obsahu spisu vyplýva, že o návrhu žalobcu rozhodol okresný súd osobitným uznesením č.k. 4C/288/2012-2014 zo 04.09.2014 tak, že návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo preto ani postupom okresného súdu, ktorý napadnutým rozsudkom rozhodol vo veci samej pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania. Týmto postupom okresného súdu žalobca nebol vylúčený z uplatnenia žiadneho svojho procesného oprávnenia. Postup okresného súdu bol plne odôvodnený hospodárnosťou konania. Navyše vyhláseným uznesením o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania bol okresný súd viazaný (§ 170 ods. 1 O.s.p.), a preto mohol pokračovať v konaní.

Odvolací súd sa stotožnil v plnom rozsahu aj so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k vydaniu rozhodnutí o žiadostiach o udelenie poverenia došlo až po zákonnej 15-dňovej lehote a zároveň v tvrdení, že exekučný súd nebol oprávnený preskúmať exekučné tituly, ktorými boli rozhodcovské rozsudky vydané v rozhodcovskom konaní. Podľa ustálenej súdnej praxe však 15-dňová lehota plynúca od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí v prípade, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu zo zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (napr. uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo 14.12.2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 z 10.07.2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 z 25.04.2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 z 13.02.2013). Postup exekučného súdu v primeraných časových obdobiach nemožno považovať za nesprávny úradný postup, resp. prietahy v konaní, pretože je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu, resp. exekučných titulov. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom, je ústavne akceptovateľná aj dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013

zo dňa 25.04.2013). Túto skutočnosť je potrebné osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia - rozhodcovské rozsudky. Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Predovšetkým je povinný skúmať, či exekučný titul podľa § 41 Exekučného poriadku má všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). V prípade návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je oprávnený vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná (napr. uznesenie NS SR z 10.10.2012 sp. zn. 6Cdo/105/2011, R66/2013). Žalobca postup súdu, ktorým skúmal splnenie formálnych a materiálnych predpokladov pre vedenie exekúcie, vytýkal exekučnému súdu bezdôvodne.

K okolnostiam daného prípadu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z jeho rozhodovacej činnosti mu je známe, že žalobca podával návrhy na vykonanie exekúcie hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil exekučný súd veľkým počtom podaní a tak v dôsledku jeho subjektívneho konania došlo k rozhodovaniu exekučného súdu aj s určitým časovým odstupom. Jeho postup bol ovplyvnený aj tým, že exekučný súd náležitým spôsobom skúmal exekučné tituly (vrátane zmlúv uzavretých medzi účastníkmi, navrhol na vykonanie exekúcie i žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie). Ak exekučný súd adekvátnym spôsobom procesne reagoval na nezákonnosť vedenia exekúcie na základe návrhov na vykonanie exekúcie žalobcom v postavení oprávneného, nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že na strane exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu (viď uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV.ÚS/606/2012-20 zo dňa 14.12.2012).

Žalobca napokon v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Ani túto námietku súd nepovažoval za dôvodnú, pretože jednak táto odvolacia námietka nekorešponduje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa otázkou výšky majetkovej škody a nemajetkovej ujmy okresný súd zaoberal a jednak žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívne obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - nesprávny úradný postup exekučného súdu. Keďže už nesplnenie čo len jednej z viacerých podmienok zodpovednosti za škodu, ktoré musia byť splnené kumulatívne, má za následok zamietnutie žaloby, v súlade so zásadou hospodárnosti konania by ani nebolo potrebné, aby sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku osobitne zaoberal splnením ďalších podmienok zodpovednosti za škodu. Takáto skutočnosť preto nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky žalobcu za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Tieto si však do doby rozhodnutia odvolacieho súdu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a ich vznik nemal odvolací súd preukázaný ani zo súdneho spisu. Odvolací súd mu preto náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.